

Sygn. akt I ACa 517/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący : SSA Tomasz Szabelski

Sędziowie : SA Dorota Ochalska - Gola

SO del. Bożena Rządzińska (spr .)

Protokolant: stażysta Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 września 2015 r. sygn. akt I C 991/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od M. P. na rzecz D. S. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz radcy prawnego B. K. kwotę 3.321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 517/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 września 2015r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa D. S. przeciwko M. P. o zapłatę, w pkt. 1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 150.112,33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 maja 2014r. do dnia zapłaty i kwotę 3 286,76 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w pkt. 2. oddalił powództwo w pozostałej części, w pkt. 3. orzekł o kosztach sądowych, nakazując pobrać od powódki z zasądzonego roszczenia kwotę 378,58 zł, a od pozwanego kwotę 7.508,42 zł.

Uzasadniając opisane rozstrzygnięcie, Sąd Okręgowy ustalił: M. P. począwszy od 15 listopada 2000 roku prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której wykonuje roboty budowlane związane ze wznoszeniem i remontami budynków. Strony poznały się, gdy D. i B. małż. S. kupili od pozwanego nieruchomość zabudowaną domem mieszkalnym przy ul. (...) w Ł..

W dniu 4 marca 2010 roku w Ł. została zawarta umowa pożyczki, na mocy której pożyczkodawca B. S. pożyczył pożyczkobiorcy M. P. kwotę 170.000,00 zł na okres od dnia 4 marca 2010 roku do dnia 30 czerwca 2010 roku. Pożyczka została wypłacona do rąk pożyczkobiorcy w dniu 5 marca 2010 roku. Pożyczkobiorca oświadczył, iż zwróci kwotę pożyczki wraz z odsetkami po upływie terminu określonego w § 1, licząc od daty podpisania umowy lub w terminie krótszym. W przypadku całkowitej spłaty kwoty pożyczki wraz z odsetkami w terminie krótszym niż określony w §1, umowa pożyczki wygasa z chwilą wpływu tejże kwoty. W § 4 niniejszej umowy strony ustaliły odsetki od wyżej wskazanej kwoty pożyczki, w wysokości 15% w skali roku. Z kolei w §7 strony zawarły zapis, że za opóźnienie w zwrocie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany jest do zapłaty odsetek ustawowych. Przedmiotowa umowa została podpisana przez B. S., D. S. i M. P..

W dniu 12 kwietnia 2010 roku M. P. spłacił część kapitału pożyczki w kwocie 20.000,00 zł. Przed oznaczonym w umowie pożyczki terminem spłaty,

pozwany zwrócił mężowi powódki kwotę 50.000,00 zł.

Pozwany remontował nieruchomość w B.. W związku z tym remontem zawierał umowę z siostrą powódki D. K. (1), o co toczy się między nimi odrębny spór.

W dniu 20 sierpnia 2010 roku zmarł B. S., po którym spadek na podstawie ustawy nabyła jego żona D. S. w całości z dobrodziejstwem inwentarza.

Pozwany kilkakrotnie spotykał się z powódką, podczas tych spotkań deklarował chęć zwrotu pożyczki, wskazując, iż nastąpi to po sprzedaży jego nieruchomości położonej w miejscowości B..

Powódka nie zawierała z pozwanym żadnej innej umowy dotyczącej kwoty 100.000 zł W dniu 19 lipca 2012 roku powódka wystosowała do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty, ostateczne zostało wystawione w dniu 29 stycznia 2010 roku, pozwany odebrał je w dniu 3 lutego 2014 roku.

Sąd, z uwagi na prekluzję dowodową, pominął przedłożone przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 14 maja 2015 roku dokumenty – potwierdzenia wpłat, które to pozwany miał dokonać na rzecz B. S., w związku z zawartą w dniu 4 marca 2010 roku umową pożyczki, na podstawie art. 207 §6 k.p.c. i art. 217 §2 k.p.c. Niezależnie od powyższego Sąd zauważył, że przedłożone dowody wpłat opiewają na łączną kwotę 40.700 zł (a nie jak twierdził pozwany na kwotę 149.800 zł), gdyż część potwierdzeń dotyczy tych samych wpłat (dokumenty dublują się). Nadto powódka uwzględniła wpłaty pozwanego na łączną kwotę 70.000 zł (a więc przewyższającą wysokość wynikającą z przedłożonych przez pozwanego dokumentów) jeszcze przed wytoczeniem niniejszego powództwa, odliczając ją od żądania pozwu (pożyczono 170.000 zł, a powódka żądała zwrotu 100.000 zł).

Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia pozwanego co do tego, że B. S. „umorzył mu” 100.000 zł z przedmiotowej pożyczki, przeznaczając tę kwotę na wspólną inwestycję polegającą na wyremontowaniu nieruchomości w B. i sprzedaży tej nieruchomości z zyskiem. Tej wersji twierdzeń pozwanego zaprzeczyła powódka, a nie potwierdził jej żaden ze świadków, w tym również świadków powołanych przez stronę pozwaną tj. D. K. (1), M. S. czy P. K.. Wręcz przeciwnie – ich zeznania potwierdzały wersję powódki, że nigdy nie doszło do zwolnienia pozwanego z długu, czy też jakiegokolwiek odnowienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym i B. S., czy też powódką.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że strony w oparciu o swobodę umów wyrażoną w art. 353¹ k.c. zawarły umowę pożyczki (art. 720 § 1 k.c.) i ustaliły warunki spłaty zaciągniętego przez pożyczkobiorcę zobowiązania.

Przedmiotem rzeczowej umowy z dnia 4 marca 2010 roku była kwota 170.000 zł. Pozwany, na którym ciążył onus probandi w przedmiotowej sprawie nie przedstawił żadnych dowodów na to, że oddał stronie powodowej pożyczkę ponad niekwestionowaną kwotę 70.000,00 zł. Pozwany nie podjął też obrony i nie zakwestionował twierdzeń powódki poprzez złożenie zeznań w charakterze strony. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało natomiast, iż z

pożyczonej kwoty 170.000,00 zł, do spłaty pozostaje kwota 100.000,00 zł wraz z należnymi od niej ustawowymi odsetkami. Przesłuchani w toku postępowania świadkowie, w osobie D. K. (1), J. S. zgodnie podali, że pozwany nie zwrócił powódce całej pożyczonej kwoty, w tym celu też powódka kilkakrotnie spotkała się z pozwanym, który mimo składanych deklaracji oddania żądanej kwoty 100.000,00 zł, nie dokonał na rzecz powódki żadnej wpłaty. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala również na ustalenie, że między stroną powodową a pozwaną doszło do zawarcia innej umowy, poza umową pożyczki z dnia 4 marca 2010 roku, której przedmiotem miałyby być kwota 100.000,00 zł. W szczególności nie będzie miała tu zastosowania instytucja odnowienia, uregulowana w art. 506 §1 kc, zgodnie z którym jeżeli w celu umorzenia zobowiązania dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela spełnić inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej, zobowiązanie dotychczasowe wygasa. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury skutek nowacji w rozumieniu art. 506 § 1 k.c. wymaga ustalenia w sposób jednoznaczny, iż zgodną wolą stron było, aby w oparciu o wzajemne ich ustępstwa dłużnik świadczył wierzycielowi co innego niż to, do czego był dotąd zobowiązany lub wprawdzie to samo ale z innej podstawy prawnej. Ponadto odnowienie dochodzi do skutku w wyniku umowy zawartej między wierzycielem a dłużnikiem, a wolą stron tej umowy jest umorzenie dotychczasowego zobowiązania i zastąpienie go nowym zobowiązaniem lub opartym na innej podstawie prawnej. Zawarcie umowy odnowienia wymaga więc wyrażenia przez strony zgodnego zamiaru umorzenia dotychczasowego zobowiązania i ustanowienia nowego zobowiązania (animus novandi). W wypadku wątpliwości należy przyjąć, że zmiana treści dotychczasowego zobowiązania nie stanowi odnowienia - art. 506 § 2 k.c. Z art. 506 k.c. wynika, że strony muszą wyrazić zamiar umorzenia istniejącego zobowiązania. Zamiar ten niekoniecznie musi być wyraźny, może być dorozumiany, jednak na tyle dostatecznie uzewnętrzniony, by nie powstała wątpliwość, czy w ogóle zaistniał. Zamiaru stron nie można bowiem domniemywać (art. 506 § 2 k.c.), a w razie wątpliwości nie można uznać, że doszło do zawarcia nowej umowy, co najwyżej może powstać, przy zachowaniu identyczności zobowiązania, albo zmiana zobowiązania, albo nowe, ale obok istniejącego i bez umarzenia go.

W przedmiotowej sprawie pozwany w żaden sposób nie wykazał, jakoby intencją strony powodowej było umorzenie zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki, nie udowodnił również, iż powódka wyraziła zgodę na to samo świadczenie lecz z innej podstawy prawnej. Z ustaleń faktycznych Sądu wynika, że powódka nie zawierała z pozwanym żadnych innych umów, nadto nie była zainteresowana propozycjami, składanymi przez pozwanego w tym zakresie.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 720 §1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 150.112, 33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 maja 2014 roku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Na zasądzoną kwotę składa się kwota 100.000 zł (tj. należność główna pożyczki) oraz kwota 50.112,33 zł tytułem odsetek. Z tym, że odsetki Sąd policzył odmiennie aniżeli strona powodowa, a zgodnie z treścią umowy pożyczki. Stanowiła ona że pożyczka oprocentowana jest w wysokości 15% rocznie i powinna być oddana do dnia 30 czerwca 2010 roku. Natomiast za opóźnienie w zwrocie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązuje się do zapłaty odsetek ustawowych. Sąd skapitalizował więc sumę należnych powódce odsetek ustawowych (a nie umownych w wysokości 15% jak żądała powódka) liczonych od należności głównej 100.000 zł - od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia 8 maja 2014 roku (data wniesienia pozwu), co dało kwotę 50.112,33 zł. Łącznie z należnością główną Sąd zasądził na rzecz powódki 150.112,33 zł. O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty 150.112,33 zł Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481§1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.100 k.p.c. uwzględniając stosunkowy obowiązek ich poniesienia. Z dochodzonej pozwem kwoty 157.740 zł, zasądzono na rzecz strony powodowej kwotę 150.112,33 złotych, co stanowi 95,2% wygranej powódki. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.286,76 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w sprawie od uwzględnionej części powództwa. Na przedmiotowe koszty złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika powódki (ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu) powiększone o uiszczoną opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców

prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu).

Na koszty sądowe w przedmiotowej sprawie składa się opłata od pozwu w wysokości 7.887 zł. Pozwany winien być obciążony w/w kosztami w wysokości 7.508,42 zł, powódka zaś w wysokości 378,58 zł. W konsekwencji Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa -Sądu Okręgowego w Łodzi tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych: od pozwanego kwotę 7.508,42 złotych, a od powódki z zasądzanego roszczenia kwotę 378,58 zł - zgodnie z przepisem art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w części zasadzającej od pozwanego na rzecz powódki kwotę 150.112,33 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 maja 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.286,76 zł kosztów procesu, a także nakazującej pobrać na rzecz Skarbu Państwa wskazane w pkt. 3 wyroku kwoty tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 1a i b oraz pkt 3a i b wyroku).

Skarżący zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w tym przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie niezgodnych z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki wniosków; nadto art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe, niepełne oraz jednostronne sporządzenie uzasadnienia wyroku i całkowite pominięcie okoliczności i zarzutów pozwanego wynikających z dokumentu w postaci zobowiązania z dnia 15.09.2010r., które to zarzuty wskazują na fakt wygaśnięcia dochodzonego roszczenia o zwrot części pożyczki.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania wobec nierozpoznania istoty sprawy, nadto o przyznanie pełnomocnikowi pozwanego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył:

apelacja jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Apelacyjny przyjmuje poczynione ustalenia za własne, dzieląc również ich ocenę jurydyczną, przeprowadzoną wyczerpująco, wielowątkowo, z zachowaniem dyrektyw wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c.

W konsekwencji zarzut naruszenia przywołanej normy prawnej należy uznać za chybiony. Nie ma bowiem racji skarżący zarzucając w ramach naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz przekraczającą granice swobodnej oceny dowodów, ocenę przeprowadzoną przez Sąd I instancji. Kwestionując ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, skarżący przedstawia własną wersję wydarzeń, konkurencyjną do wniosków Sądu, przyjętych u podstaw zaskarżonego wyroku.

W doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniami doświadczenia życiowego. Dlatego w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska orzekającego sądu nie wystarcza twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie jakich to konkretnie uchybień w ocenie dowodów dopuścił się orzekający sąd naruszając w ten sposób opisane wyżej kryteria,

wiążące w ramach swobodnej oceny dowodów (tak np. K. F. - G. w: Kodeks postępowania cywilnego, pod red. A. Z., W. 2006, tom I, s. 794, 795, por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008r., I ACa 205/08, L., w którym stwierdzono: „Fakt, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 KPC. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 KPC”; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005r., III CK 314/05, Orzecznictwo w Sprawach (...)/, w którego tezie stwierdzono, że: „Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 KPC mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”.

Tymczasem skarżący budując polemiczną wersję okoliczności faktycznych, osiłą apelacji czyni dokument w postaci zobowiązania z 15.09.2010r., zawartego między nim a D. K. (1) – siostrą powódki, przypisując tej ostatniej rolę osoby podstawionej do transakcji, w rzeczywistości, zdaniem pozwanego, zawieranej z powódką. Jednakże żaden dowód przeprowadzony w badanej sprawie nie świadczy o pozorności opisanego zobowiązania, bo o takiej wadzie oświadczenia woli należałoby mówić, z punktu widzenia oceny jurydycznej zarzutu konstruowanego w tym zakresie przez pozwanego. Co więcej, żaden dowód nie potwierdza okoliczności podnoszonych przez pozwanego, forsującego tezę o przekazaniu mu przez powódkę 100.000 zł z niespłaconej pożyczki na wykończenie budynku na stanowiącej własność pozwanego działce w B., aby następnie sprzedać nieruchomość z zyskiem. Na marginesie już tylko dodać należy, że pozwany nadal jest właścicielem zabudowanej nieruchomości w B..

Ocena zeznań świadków, w tym zakwestionowana przez skarżącego ocena zeznań siostry powódki -D. K. (1) (błędnie w apelacji określonej jako D. K. (2) – matka powódki), wbrew wywodom apelacji, nie jest obarczona błędem. Nawet jeśli podążyć by za myślą skarżącego, że świadek D. K. (1) jako zainteresowana rozstrzygnięciem w sprawie nie potwierdziła forsowanej przez pozwanego tezy o roli zobowiązania z 15.09.2010r. i rozliczeniu przedmiotowej umowy pożyczki, to zaakcentowania wymaga, że podstawą wyrokowania Sąd Okręgowy nie uczynił jedynie tych zeznań, a całokształt materiału dowodowego, zaoferowanego w sprawie, w tym nie tylko dowodów ze źródeł osobowych, ale również z dokumentów.

Nie zasługuje na aprobatę zarzut błędnego, w ocenie skarżącego i oderwanego od stanu faktycznego ustalenia przez Sąd I instancji, że B. S. „umorzył pozwanemu” 100.000 zł z przedmiotowej pożyczki, podczas gdy pozwany takiej okoliczności w toku procesu nie podnosił, wskazując konsekwentnie na rozliczenie pozostałej do spłaty części pożyczki w kwocie 100.000 zł poprzez zawarcie z D. K. działającą w imieniu powódki zobowiązania z 15.09.2010r. Skarżący nie interpretując przedstawionych zdarzeń na gruncie prawa materialnego, jednocześnie kwestionuje omówione przez Sąd Okręgowy instytucje prawa cywilnego, mogące mieć zastosowanie dla oceny jurydycznej stosunku prawnego, forsowanego przez skarżącego. Podnosząc bowiem, że 100.000 zł z umowy pożyczki zostało rozliczone w ramach innego stosunku prawnego, a zobowiązanie wygasło, nie dokonuje wykładni tego zdarzenia w świetle norm prawa materialnego. Tymczasem Sąd Okręgowy poszukując podstawy prawnej dla prezentowanej przez pozwanego tezy, wskazywał na możliwe odnowienie czy zwolnienie z długu, dlatego wyraził zapatrywanie na gruncie art. 506 § 1 k.c., że odnowienie dochodzi do skutku w wyniku umowy zawartej między wierzycielem a dłużnikiem, a wolą stron tej umowy jest umorzenie dotychczasowego zobowiązania i zastąpienie go nowym zobowiązaniem lub opartym na innej podstawie prawnej. Ostatecznie jednak stwierdził, że brak jest dowodów na poparcie takiego stanowiska, co skutkowało uznaniem umowy pożyczki za stanowiącej źródło zobowiązania (art. 720 § 1 k.c.).

Konkludując, dążenie skarżącego do nadania zawartemu między nim a D. K. (1) zobowiązaniu z 15.09.2010r. innego charakteru, aniżeli z pisma tego wynikającego, a zapisowi „100.000 zł zostało już spłacone” nadanie wiodącego, wręcz podstawowego dla wyniku procesu znaczenia nie jest w żaden sposób uzasadnione w sytuacji, gdy skarżący nie wykazał dostępnymi środkami dowodowymi, że zamiarem stron tego zobowiązania (pозwany i D. K. (1)) było rozliczenie umowy pożyczki zawartej między pozwanym a D. S..

Chybionym jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia pozwala bowiem stwierdzić, że Sąd Okręgowy szczegółowo wyjaśnił motywy

stanowiska przyjętego u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu, co więcej uczynił to wieloaspektowo i wyczerpująco. W konsekwencji stwierdzić trzeba, że pisemne uzasadnienie kwestionowanego wyroku w pełni realizuje funkcje przypisywane temu dokumentowi, który pełniąc rolę sprawozdawczą przede wszystkim pozwolić ma na zrekonstruowanie rozumowania, jakie wiodło do sformułowania wniosków przyjętych przez orzekający sąd, dla możliwości ich zweryfikowania w toku kontroli instancyjnej. Tak opisanym wymogom odpowiadają pisemne motywy orzeczenia sporządzone przez Sąd Okręgowy. Co więcej, zarzucając Sądowi naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. skarżący nie dostrzega, że Sąd ten analizując instytucje prawa materialnego w postaci odnowienia, zwolnienia z długu odnosi się właśnie do wersji forsowanej przez pozwanego, dążąc do przedstawienia braku dowodów na okoliczność zmiany sposobu wykonania zobowiązania, bo tak należałoby ocenić fakty wskazywane w przedstawianej materii przez skarżącego.

Przedstawiony rezultat kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w odwołaniu do zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powódki koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2 700 zł, których wysokość ustalono zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 461 ze zm.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie § 6 pkt. 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 2 i § 15, 16 oraz § 2 ust.1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r, poz. 490 ze zm.).